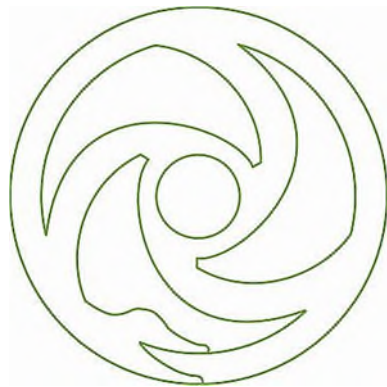

GAST AAN HET WOORD 8 - ADA WILLE: DE EEN Z'N DOOD.....

Ada Wille (1965) was na een opleiding aan de Landbouwwuniversiteit Wageningen eerst werkzaam bij Copijn Groenadviseurs alvorens in 1995 haar eigen ontwerp bureau Wille Landschaps- & Begraafplaatsarchitectuur te beginnen: landschapsarchitectonisch advies en ontwerp op het gebied van (her)inrichting/uitbreiding van begraafplaatsen en crematoriaterreinen en restauratie van oude begraafplaatsen en kerkhofjes. Ze geeft als (gast)docent cursussen en gastcolleges, lezingen voor een divers publiek en werkte in 1994 mee als samensteller en presentatrice aan de Teleacserie *Begraven en Begraafplaatsen*, schreef een aantal funeraire boeken en schrijft geregeld in uitvaartvakbladen. info: www.adawille.nl

Vaak begin ik een lezing met een citaat van de dichter Eijkelboom uit z'n gedicht "Rafels":

*Doodgaan behoort tot het zeer weinige
dat niet zou mogen. Toch
wordt het veel gedaan.*

Soms vervolg ik enigszins provocerend waarom we zoveel moeite doen voor onze doden. Waarom niet gewoon composteren, een proces dat zich – onder de juiste omstandigheden - in een tijdsbestek van enkele weken kan voltrekken.

Nee, we weten dat onze dodenbezorging een essentieel onderdeel is van ons rouwproces en van invloed is op onze psychosociale gezondheid.

Naast de technische dodenbezorging (het begraven dan wel cremeren en alle daaraan verbonden wettelijke en technische eisen) werk ik met name aan de vormgeving ervan.

Mijn werkterrein is dan ook zeer breed en afwisselend van schaal en wordt nog steeds groter naarmate er meer vormen ontstaan. Naast het ontwerpen van begraafplaatsen (inbreidingen, herinrichtingen, uitbreidingen, kinderhofjes) werk ik ook aan allerlei vormen van asbestemming (urnenmuuren, strooiterreinen en nagedachtenismogelijkheden, urnentuinen), maar ook restauratieprojecten van oude begraafplaatsjes en kerkhofjes.

Pas met archeologische projecten ga ik echt "de grond in": dit zijn projecten van locaties waar vroeger een kapelletje met kerkhofje heeft gelegen en waar men nu de oude situatie inzichtelijk wil maken.

In mijn bedrijfslogo zit de Ouroboros verwerkt, de staartbijtende slag, symbool van de kringloop. De kringloop van leven, gebeurtenissen en trends.

Met mijn archeologische projecten bijt de slang wederom in zijn staart: mijn hele jeugd wilde ik namelijk archeoloog worden en nu komt dat toch weer op mijn pad in mijn werk als landschapsarchitect.

De frustratie van dit vak is natuurlijk de tijd. Pas over 20-30 jaar zullen de bomen die ik nu plant volume hebben. Met een beetje mazzel kan ik er dan met mijn rollator onderdoor schuifelen.

Het Memento Mori effect van dit werk is onmiskenbaar groot. Als je dagelijks met de dood wordt geconfronteerd, met name die van kinderen, dan is eigenlijk veel van de alledaagse sores relatief. Toch is het gek als je je eigen naam op een grafsteen ziet. Dit gebeurt mij eigenlijk nooit tot ... de laatste buitenland excursie van terre-aarde naar de begraafplaatsen van Londen.

Op de laatste excursiedag liepen we wederom over een van de *Magnificent Seven*. Eens toonbeeld van pracht en praal van de upper class, nu overvol, verwilderd en vervallen en toevluchtsoord van junkies en meer stedelijke randfiguren (zoals funeraire toeristen). Bij de rondwandeling viel mijn oog in het woud van grafstenen telkens bij toeval op een grafsteen met de naam Ada, een niet veel voorkomende naam in het Engels. Na de vijfde keer zei ik tegen mijn begraafplaatsmaatje Willy dat dit toch wel erg vreemd was. Het vijfde graf lag namelijk letterlijk voor onze voeten, midden in het pad dat wij afliepen. Zou dit een teken van gene zijde zijn? Zij vond dat ik er niets achter moest denken. Ik besloot bij de zesde keer, ditmaal een vaas, een foto te maken. En toen hield het op.....